

Kazatel: Josef Hurta

Písně: 114, 592, 342, 687

Čtení: Kol 1, 1 – 14

Text: Ef 3, 14 – 19 *Proto klekám na kolena před Otcem, od něbož pochází každý nebeský i pozemský rod, a prosím, aby se pro bohatství Boží slávy ve vás jeho Duchem posílil a upevnil 'vnitřní člověk' a aby Kristus skrze víru přebýval ve vašich srdcích; a tak abyste zakořenění a zakotvení v lásce mohli spolu se všemi bratřími pochopit, co je skutečná šířka a délka, výška i hloubka: poznat Kristovu lásku, která přesahuje každé poznání, a dát se prostoupit vši plností Boží.*

Apoštol Pavel se modlí, „aby se pro bohatství Boží slávy ve vás jeho Duchem posílil a upevnil 'vnitřní člověk'“. Co to je, ten „vnitřní člověk“?

Řekněme, že to, jakým dojmem působíme na své okolí, to je něco jako náš „vnější člověk“. To je to, jak se projevujeme navenek. Přitom ale máme i své vnitřní prožívání, tedy to, kam druzí lidé nemohou tak snadno nahlédnout. Naše nitro skrývá přání, pocity, motivy jednání. Je to náš vnitřní svět. Dalo by se to nazvat také jako duše člověka. Apoštol ovšem užívá ještě jiný výraz, a sice, že je to jakýsi „vnitřní člověk“ v nás.

Všichni také víme, co znamená, když se řekne, že má někdo dvojí tvář. Člověk dokáže ukazovat světu jinou tvář než je ta skutečná. Říká se tomu přetvářka nebo pokrytectví. Pokrytec se snaží posilovat a vylepšovat svůj zevnějšek, svoji image, tedy to, jak vypadá navenek a jak působí na své okolí. To bývá pro některé lidi důležitější než to, jací skutečně jsou. Na svém zevnějšku pracujeme víc než na svém nitru. Když se ráno chytáme do práce, zpravidla se podíváme do zrcadla, jak nám to sluší. Protože si říkáme: zevnějšek každý vidí. Ale ono nestačí se jen v zrcadle učesat. Neméně důležité je také se na sebe do zrcadla usmát. Což je někdy těžší než zkrotit neposedné vlasy.

Existují různé kurzy, jak správně působit na své okolí, jak vyvolat patřičný dojem nebo jak se správně společensky chovat. Lidé to potřebují pro své obchody, pro získání prestiže a respektu. Ale kdo nás naučí, jak mít dobré a laskavé srdce? Jak si uchovat čisté myšlenky? Jak jednat v souladu s tím co si přeji ve své nejvnitřnější bytosti? Tedy jak budovat a posilovat svého vnitřního člověka? V kralické bibli bychom našli i takovýto zvláštní výraz: „skrytý srdce člověk“. To, co nás činí dobrými lidmi není vnější okrasa, naše fasáda, ale, jak říká ap. Petr, „ten skrytý srdce člověk, záležející v neporušitelnosti krotkého a pokojného ducha, kterýžto před obličejem Božím velmi drahý jest.“ Nebo, když už jsme u té kraličtiny: Pavel píše Timoteovi, ať dbá na to, aby se i ženy „oděvem slušným se stydlivostí a se středmostí ozdobovaly, ne strojením a křtaltováním sobě vlasů, neb zlatem, anebo perlami, anebo drahým rouchem. Ale (tak, jakž sluší ženám, kteréž dokazují při sobě zbožnosti,) dobrými skutky.“ Je tu kladen důraz na vnitřní krásu, která sama o sobě je mnohem přitažlivější než ta vnější fasáda. Už starozákonní kniha Přísloví učí: „Klamavá je líbeznost, pomíjivá krása; žena, jež se bojí Hospodina, dojde chvály.“

Když se vrátím k epištole Efezským, tak už snad trochu chápeme, co Pavel mínil tím, že je třeba posilovat a upevňovat „vnitřního člověka“. Pavel bojuje proti povrchnosti, proti lacinému dojmu, laciné zbožnosti, která je jen na efekt, která nejde do hloubky, do srdce, ke kořenům. Je nesmírně důležité, aby Kristus skrze víru přebýval nejen někde ve vaší mysli nebo pocitech nebo vědomí, ale ve vašich srdcích a ve vašem nevědomí. A tak, abyste zakořenění a zakotvení v lásce mohli spolu se všemi bratřími pochopit, co je skutečná šířka a délka, výška i hloubka: poznat Kristovu lásku, která přesahuje každé poznání, a dát se prostoupit vši plností Boží.

Bratři a sestry, to jsou velmi hutné a přitom jasné obrazy. Zakořeněnost v lásce. Zakotvenost. Aby nás neláska a různé citové bouře nezviklaly a nerozhodily v našem duchovním životě. Naše pocity a nálady, to jak se zrovna cítíme, nevypovídá o tom, jak nás vnímá Pán Bůh. Jestliže se cítím špatně, to neznamená, že by mě Bůh přestal mít rád. A my v té Boží lásce smíme zakořenit, zakotvit jako v bezpečném přístavu. Jestliže nás něco „vyhodí z konceptu“, citově rozhodí, vychýlí z normálu, Boží láska je tak široká, že se nikdy nedostaneme z jejího dosahu. Jestliže nějaké trápení nebo zklamání trvá už příliš dlouho, Boží láska má ještě mnohem delší dech a trvá mnohem déle. Jestli se

nám zdá nějaká překážka pro nás nepřekonatelná, jako příliš vysoká laťka, než abychom ji dokázali překročit, Boží láska je vždy vyšší a může nás přes to přenést. Jestli zakoušíme ve svém životě zklamání ze vztahů, které se nám zdají být příliš povrchní a mělké, Boží láska je hluboká jako moře. Kéž bychom to dokázali poznat a pochopit, co je skutečná šířka a délka, výška i hloubka. Nic není tak široké, nic není tak dlouhé, tak vysoké a hluboké nežli Kristova láska. Poznat Kristovu lásku znamená poznat absolutní hodnoty života. Boží láska je tak hluboká nebo široká, že dokonce, když si myslíme, že jsme ji už poznali, tak zároveň zjistíme, že ona přesahuje každé poznání.

Bratři a sestry, známkou povrchnosti je pocit vnitřní prázdnoty. V dnešní uspěchané době ani kolikrát nelze jít do hloubky a nezbyvá nám, než zůstat na povrchu, protože máme takové množství vjemů, zábavy a informací, že nemáme čas poznat opravdovou hloubku, zdržet se u něčeho, důkladně to prozkoumat, prožít a zhodnotit. A tak zůstáváme prázdni a nenaplnění. Proto potřebujeme dát se prostoupit vší plností Boží.

Možná také vnímáte, že lidé jsou hnáni touhou poznávat stále něco nového, mít stále něco lepšího, co by je více uspokojilo a nadchlo. A že je to marná honba za větrem. To, co je dnes trendy, má už zítra poloviční hodnotu a pozítří je to bezcenná věc, kterou nikdo nekoupí. Čím víc se snažíme svůj život uspokojit a nasytit, tím prázdnější nám připadá. A máme znovu žízeň a hlad po naplněném a smysluplném životě. Všechno z tohoto světa, na čem si zakládáme a po čem dychtí naše oči jednou pomine. A jestliže jsme to pokládali za jediný cíl svého života, tak v okamžiku, kdy to dosáhneme, život ztrácí smysl.

A tak hledáme, co dává člověku smysl a naplnění i ve chvíli smrti. Pro věřícího člověka je to spolehnutí na dobrou Boží vůli a vědomí nekonečné Boží lásky, která je silnější než smrt. Věřím, že Bůh touží, aby lidé prožívali ve svém životě plnost jeho lásky, její šířku, délku, výšku i hloubku. Přeje si, aby byl lidský život pevně zakotven v lásce. Aby uprostřed toho povrchního a proměnlivého světa byl upevněn a posílen náš vnitřní člověk a aby Kristus skrze víru přebýval v našich srdcích. Je to důležité pro naši sílu k milování bližních, tedy k šíření lásky. A abychom dovedli milovat druhé pro jejich vnitřní krásu, musíme se nejprve naučit mít rádi toho svého vnitřního člověka v nás.

A ještě poslední myšlenka, kterou jsem si nechal na závěr. Co ještě můžeme konkrétně dělat, abychom tu Boží lásku ve světě šířili mezi lidi? Tedy kromě toho, že je budeme mít rádi. Abych řekl pravdu, my ve své hříšnosti a porušenosti té Boží lásce stejně mnoho cti neděláme. Podívejme se ale, co to dělá apoštol. On říká: „Proto klekám na kolena před Otcem, od něhož pochází každý nebeský i pozemský rod, a prosím, aby se pro bohatství Boží slávy ve vás jeho Duchem posílil a upevnil `vnitřní člověk` a aby Kristus skrze víru přebýval ve vašich srdcích. „Klekám na kolena před Otcem.“ Tedy modlím se za to. Naše láska pro svou nedokonalost často není moc přitažlivá. Ale modlitba na to jde přes Pána Boha a přes jeho lásku. A tak se modleme jeden za druhého, abychom mohli poznat Kristovu lásku, která přesahuje každé poznání, a dali se prostoupit vší plností Boží. A Bůh skrze naši modlitbu promění ne nutně ty, za něž se modlíme, ale minimálně nás samotné. I tímto způsobem se v nás posiluje a upevňuje `vnitřní člověk` a Kristus bude skrze víru přebývat v našich srdcích.

Modlitba: *Bože, dej nám pochopit, co je skutečná šířka a délka, výška i hloubka: poznat Kristovu lásku, která přesahuje každé poznání, a dát se prostoupit vší plností Boží. Tobě, který působením své moci mezi námi můžeš učinit neskonale víc, než zač prosíme a co si dovedeme představit, tobě samému buď sláva v církvi a v Kristu Ježíši po všechna pokolení na věky věků! Amen.*

Přímluvná modlitba: *Pane Ježíši Kriste, přimlouváme se jeden za druhého. Potřebujeme se jeden za druhého modlit, protože jsme lidé slabí a chybující. Prosíme, dej, ať nezapomínáme pečovat o své nitro, protože jen tak budeme prospěšní i pro své okolí. Vždyť centrum naší bytosti není v našem rozumu, ale v našem srdci. Tam přebývá láska, s níž máme ze vší síly milovat Boha a bližního tak jakož i sebe. A přesto naše láska bude vždy jen odrazem tvé velké lásky k nám. Prosíme, dej, ať ji svět kolem nás pozná a přijme. Prosíme, vysvobozuj všechny věřící z povrchnosti a pohodlnosti. Také prosíme, chraň nás, abychom se nenechali strhnout k panice a strachu, když slyšíme zvěsti o válkách. Dej, ať se nenecháme strhnout k nenávisti. Prosíme, dávej nám odvahu a statečnost víry, ochotu k oběti a k pokání, touhu po Božím slovu a modlitbě. Kéž přemýšlíme o tom, co je dobré, potřebné a užitečné. Amen.*